

Deșteaptă-te Române!

Crăciun fericit 2018

IARĂȘI CRĂCIUN

Lucica Boltașu

Te uită cum ninge afară, te uită atent înspre cer,
Înalță o rugă spre seară și-o alta în zorii ce pier.
Imploră cu lacrimi Mărirea să-ți dea pe pământ un răgaz,
Să-nveți ce înseamnă iubirea, ferit ca să fii de necaz,

Te uită cum fulguie norul, te uită la albul căzut...
Pământul își leagănă dorul și timpul și-l toarce tăcut,
Minunea de stele străluce, înghețul te taie la os,
Te-ntrebi... mâine unde te-i duce și traiul de ți-e cu folos?

Simți frigul ce-ți scurmă în suflet cu gheara-i de gheață, adânc,
Îți simți neputința, și-n cuget, ai vrea să fii iarăși un țânc
Lipsit de tentații păgâne, un trai liniștit să trăiești,
Hrănit cu bucatele bune, să cauți în sfințenie să crești.

Duci dorul căldurii-estivale, tânjești după-un soare etern,
Credința-ți oferă o cale, te scapă de rău și infern.
Doar vântul ce-ți bate în plete-ți mai spune o vorbă șoptit:
„Reglează-ți prietene, viața, căci traiul aici ți-e finit!”

Colinde răsună pe uliți, în suflet vibrează un cânt,
Renaște odată cu versul o iesle, un Prunc, un Cuvânt.
Și ninge tăcut printre gânduri, iar cetini sclipesc argintiu,
Sub focul iubirii eterne, te simți astăzi om, te simți viu.

Speranța-ți impune-ascultare, vibrează pământu-n ajun,
Acum poți rosti: *„Ce splendoare, e iarăși, e iarăși Crăciun!”*
E ziua cea mare, în care slăvim pe Isus, Pruncul Sfânt.
În ceruri toți îngerii-i cântă, îi cântă întregul pământ.

Te uită cum ninge afară, te uită atent înspre cer,
Înalță o rugă spre seară și-o alta în zorii ce pier.
Colinde răsună pe uliți, în suflet vibrează un cânt,
Renaște odată cu versul o iesle, un Prunc, un Cuvânt!

Un viitor și o speranță

Sursa: <https://paxlaur.com>

Viitorul tău, pentru care uneori ești atât de agitat și speriat, alteori prea liniștit (adică indiferent!), începe astăzi. Ai lăsat să treacă zile, luni și ani în care viitorul nu a făcut altceva decât să te aștepte. Te-a așteptat ca să **vă întâlnești** acum și să începi astăzi! – cea mai măreață lucrare: fericirea.

A ales întocmai această zi – în care „*un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat nouă. Stăpânirea va fi pe umerii lui și va fi numit sfetnic minunat, Dumnezeu puternic, părinte veșnic, principe al păcii*” (Isaia 9:5) – ca să nu te simți singur, să nu te descurajezi. Câtă pace ar trebui să-ți inunde ființa știind că pentru a-ți construi viitorul ai de partea ta un Dumnezeu puternic! Nu orice fel de Dumnezeu, ci unul puternic! El este cel care astăzi spune tuturor: „*Eu știu gândurile pe care le am față de voi, gânduri de pace, nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o speranță* (Ieremia 29:11)”. Cuvântul s-a făcut trup, Dumnezeu s-a făcut om ca să ne dăruiască astăzi un viitor și o speranță, speranța vieții veșnice!

Să fii tânăr sau bătrân, căsătorit sau nu, și să trăiești ca și cum nu ai avea viitor sau ca și cum viitorul tău ar fi deja „*asigurat*” – adică să trăiești fără să faci nimic – este amăgirea

vândută de cei care ne-au golit „*Crăciunul*” de Dumnezeu. Ei, „*hoții de Dumnezeu*”, știi că un Crăciun fără Dumnezeu este drumul cel mai sigur pentru a fura omului viitorul și speranța mântuirii!

Astăzi vrem să-l redăm pe Dumnezeu Crăciunului și să umplem viața noastră de speranță și fericire. Pruncul divin ne eliberează de indiferență, de frică, de aroganță, atitudini care ne împiedică să ne construim viitorul, fericirea. Nașterea Domnului este „*clipa de har*” care ne scoate din indiferență față de viitorul nostru și al lumii: nu poți trăi fără să-ți pese de o lume pentru care însuși Dumnezeu s-a făcut om, „*s-a umilit pe sine, făcându-se ascultător până la moarte, până la moartea pe cruce*” (Filipeni 2:8). El ne eliberează de aroganța unui viitor „*asigurat*” și, îmbrățișându-ne strâns, ne șoptește: „*Nu te teme! Eu sunt cu tine ca un Dumnezeu puternic. Eu nu-ți dăruiesc doar un Crăciun fericit, ci o viață fericită!*”

Da, aceasta este ziua în care tresăltăm de bucurie și spunem: „*Cristos s-a născut pentru mine și mie îmi pasă! Cristos s-a făcut om pentru mine și eu sunt plin de fericire pentru că simt prezența lui Dumnezeu în inima și casa mea*”.

Astăzi ciocnim cupe

Ana Haz

Astăzi ciocnim cupe de speranță pline,
Să nu ne îmbătăm, să păstrăm măsura,
Să ne-mbogățim în facerea de bine,
Să domnească-n țară, Dragostea, nu ura.

Dacă umple cupa al durerii teasc,
Chiar dacă licoarea este cam amară,
E seva prin care, acei sfinți renasc,
Stau în spărtură, se roagă pentru țară.

Troienește vremea anii pe cărare,
Abacul socotește, plus unu, e ușor,
Dar e grea povara, umărul ne doare,
Îndură-Te Stăpâne, vino-n ajutor!

Am venit la Cruce, umple-ne pocalul,
Elixirul Vieții să-l bem împreună,
Peste țara-ntreagă cerne Doamne, Harul,
Și întoarce brazda pe Sămânța bună.

Să ne-aducă anul cea mai dulce Pâine,
Îi și cămăși țesute-n petale de Crini,
Reverse Apa Vie din carafe pline,
Să se-ntoarne neamul pierdut printre străini.

Sărbătoarea Crăciunului și colindul

Vasile Mich

Sărbătoarea Crăciunului este foarte legată de „colind”. Nu putem face o separare între cele două. Fără colind nu există Crăciun. Oriunde există un grup de oameni care sărbătoresc Crăciunul, acolo există și colinde.

Colindul n-a fost inventat de oameni. Primul colind a fost cântat de îngeri, și acesta reprezintă modelul pentru orice colind adevărat, care s-a scris sau s-ar scrie vreodată: „*Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui*” (Luca.2:14). Adevăratul colind cuprinde două elemente principale: *slavă pentru Dumnezeu și un mesaj al păcii pentru oameni*.

În primul rând, colindul reprezintă o formă de închinare, cu laudă, la adresa lui Dumnezeu. Prin colind, noi îl laudăm pe Dumnezeu pentru bunătatea Sa, exprimată în trimiterea Fiului Său în lume, pentru mântuirea noastră.

În al doilea rând, colindul reprezintă o metodă de răspândire a Vestei Bune a Evangheliei, la cei care au nevoie de Cristos. Colindul este o formă de evanghelizare, prin care se aduce oamenilor la cunoștință, că există posibilitatea de a avea pace cu Dumnezeu, cu sine și unii cu alții.

*O, ce veste minunată,
În Betleem ni se-arată
Că a născut Prunc,
Prunc din Duhul Sfânt,
Fecioara Maria.*

*Că la Betleem Maria,
Săvârșind călătoria,
În sărac salaș,
Lâng-acel oraș
Naște pe Mesia.*

*Pe Fiul cel din vecie,
Ce L-a trimis Tatăl mie,
Să se nască și să crească
Să ne mântuiască!*

Cum trebuie să sărbătorim Crăciunul? Ca îngerii, ca magii și ca păstorii, devenind adevărați colindători, laudând pe Dumnezeu și mărturisindu-L pe Cristos la cei din jur.

În acest spirit a fost sărbătorit primul Crăciun: în simplitate, în curăție, în slujire, în laudă pentru Dumnezeu și mărturisire a lui Cristos la cei din jur. Acesta este spiritul în care trebuie să sărbătorim și noi. Doar cine sărbătorește în felul acesta, sărbătorește adevăratul Crăciun. Doar cine sărbătorește în felul acesta este creștin. Omul pentru care sărbătoarea înseamnă doar confort, distracție, mâncare și băutură, nu are nici o legătură nici cu creștinismul, nici cu Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu să ne ajute să sărbătorim Crăciunul după voia Lui. Sărbători fericite!

Cu Dumnezeu totul este posibil

Un tânăr lucra în armată și era în mod constant umilit pentru credința lui în Dumnezeu. Într-o zi căpitanul său a vrut să-l umilească în fața soldaților, așa că l-a chemat pe tânăr și i-a spus:

„Tinare, vino aici, ia cheia și du-te și parchează Jeep-ul în față”.

Tânărul a răspuns: „Eu nu știu să conduc!”.

Atunci căpitanul i-a replicat răutăcios: „Cere ajutorul Dumnezeului tău! Arată-ne că există!”

Tânărul a luat cheia și s-a îndreptat înspre vehicul, dar a început să se roage. A reușit să pornească mașina, apoi, spre mirarea soldaților, a parcat-o foarte bine în locul dorit de căpitan.

După ce a coborât din jeep, tânărul i-a văzut pe toți plângând. Toți soldații au început să zică: „Vrem să-l slujim Dumnezeului tău!” Tânărul soldat, uimit, i-a întrebat ce se întâmplă. Căpitanul plângând a deschis capota jeep-ului și i-a arătat tânărului că mașina nu avea motor. Replica băiatului a fost următoarea: „Vezi, acesta este Dumnezeu pe care îl slujesc, UN DUMNEZEU CARE FACE IMPOSIBILUL! Dumnezeu face să existe lucruri care nu există. Cu DUMNEZEUL MEU totul este posibil...”

<https://bcbss.wordpress.com/>

ISUS CRISTOS A VENIT ÎN LUME SĂ MÂNTUIASCĂ!

*„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice:
«Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși»,
dintre cari cel dintâi sunt eu” 1 Timotei 1:15.*

Ne apropiem cu pași repezi de una din cele mai frumoase și mărețe sărbători creștine, nașterea Domnului Isus - Crăciunul 2018. În fiecare an, în luna Decembrie, în feeria decorurilor și fermecați de frumoasele colinde tradiționale românești sau internaționale, ne amintim de unul din cele mai importante evenimente petrecute pe pământ, mai exact în Israel, la Betleem, nașterea Fiului lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Cristos. Sfintele Scripturi ne spun că Domnul Isus a venit în lumea noastră, părăsind gloria cerului, cu un scop precis.

Fiecare Evanghelie din Noul Testament prezintă cel puțin un motiv pentru care Domnul vine să se întrupează prin fecioara Maria:

1. EVANGHELIA DUPĂ MATEI:

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” Matei 5:17.

A venit să îplinească în totalitate Cuvântul lui Dumnezeu; Legea și Proorocii este un termen biblic care definește Scripturile Vechiului Testament;

2. EVANGHELIA DUPĂ MARCU:

„Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” Marcu 10:45.

A venit să fie slujitor până la sacrificiu suprem, să își dea propria viață pentru întreaga omenire:

3. EVANGHELIA DUPĂ LUCA:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți, și să vestesc anul de îndurare al Domnului” Luca 4:18,19.

A venit să facă lucrarea mesianică prezisă de proorocul Isaia (cap.61).

4. EVANGHELIA DUPĂ IOAN:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” Ioan 1:18.

A venit să Îl descopere pe Dumnezeu Tatăl.

Dacă citim Epistolele Pauline și sobornicești vom găsi multe alte motive ale venirii la noi a Fiului lui Dumnezeu: „*Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin Cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâni, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică*” Evrei 9:11,12.

Toate acestea sunt scopuri și toate sunt importante, dar putem afirma că există un scop principal, un scop al scopurilor: „*Cristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși*”. Mântuirea omenirii este prioritatea întrupării Sale.

Este scopul prezentat la naștere: „*Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale*” Matei 1:21; „*Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos, Domnul*” Luca 2:11.

Domnul a vorbit despre scopul acesta în mesajele transmise: „*Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască*” Luca 9:56.

„*Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut*” Luca 19:10.

La acest praznic al nașterii Domnului, din anul 2018, doresc să pun o întrebare: s-a împlinit în viața ta scopul principal al venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu? Ești mântuit sau nu? Un colind spune: „*Vei spune da, sau vei spune nu, Va trece iar Crăciunul pe lângă tine?*”. Câte sărbători ai ratat neprimindu-L pe El ca Domn și Mântuitor în viața ta? Te Invit și te rog să o faci la acest Praznic al Nașterii Fiului lui Dumnezeu! „*... Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug*” Ioan 10:10.
DUMNEZEU SĂ TE BINECUVÂNTEZE! AMIN!

Sărbători Fericite!

Păstor Gabi Izsak

MAI ESTE UN MÂINE ÎN CARE SĂ SPERI!

Benoni Catană

Când lacrimi fierbinți în priviri ți se-adună,
Străpuns de-ntrebări, apăsător de poveri,
Să nu uiți de Domnul și mâna Sa bună!
Mai este un mâine în care să sper!

Când zarea ți-e plină de-un văl ca de moarte,
Și ziua de azi e mai neagră ca ieri,
Așteaptă-L pe Domnul, că nu-i prea departe!
Mai este un mâine în care să sper!

Te-aștepti la lumină și-i beznă adâncă,
Alergi după pace, și nu-i nicăieri...
Rămâi pe genunchi și mai stăruie încă!
Mai este un mâine în care să sper!

Când cerul de plumb plânsul tău nu-l străpunge,
Ești singur și trist, copleșit de dureri,
Un singur cuvânt, să trăiești, îți ajunge:
Mai este un mâine în care să sper!

Când vezi pe cei răi afișând fericirea,
Iar tu, credincios, chiar deloc nu prosperi,
Nu-ți pierde nădejdea, ridică-ți privirea:
Mai este un mâine în care să sper!

De stai cu Isus și trăiești prin credință,
Oricât de sărac sau lipsit de puteri,
În El, doar în El este-a ta biruință!
Mai este un mâine în care să sper!

E timpul grăbit și 'napoi nu se-ntoarce...
Oricum n-are lumea să-ți dea mângâieri...
Tu fă-ți rugăciunea și culcă-te-n pace!
Mai este un mâine în care să sper!

De unde vine Crăciunul?

Silviu Firulete

Într-un sondaj de opinie, copiilor între șase și doisprezece ani li s-a pus întrebarea: „*Știi de ce sărbătorim Crăciunul?*”. Fiecare al treilea copil nu cunoștea scopul adevărat, și anume nașterea Mântuitorului Isus Cristos în Betleem, ceea ce au și recunoscut sincer. Aproximativ 15 procente au fost de părere că „*trebuie să fie în legătură cu Isus*”. Ceilalți erau departe de adevăr cu afirmațiile lor. Ei spuneau că sărbătoarea de Crăciun este în legătură cu iarna, că vine Moș Crăciun sau pur și simplu se sărbătorește.

Mulți au inversat cauza cu efectul și au afirmat că se sărbătorește Crăciunul, pentru că „*este vacanță și vine bunica...*”, „*pentru că primesc cadouri*”, „*este mâncare bună*” sau „*ca magazinele să vândă mult*”. Dar culmea acestor răspunsuri a fost: „*La Crăciun ne gândim că Moș Crăciun s-a născut*”.

Oare să râdem sau să plângem auzind astfel de răspunsuri? Această neștiință este moștenirea unei societăți departe de Dumnezeu. Ea L-a făcut pe Isus, Moș Crăciun.

Dar nu Moș Crăciun, ci Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, venit pe pământ și născut într-o iesle, a mers pentru noi la cruce, pentru ca noi să putem ajunge în Cer, la Dumnezeu.

Pentru aceasta nu trebuie să sărbătorim Crăciunul, ci mai degrabă să primim darul vieții veșnice al lui Dumnezeu.

Ce înseamnă pentru tine Crăciunul, iubite cititor ?

Mielul

Costache Ioanid

L-au găsit mirați păstorii,
într-o iesle, înfășat.
Și, nestăvilind fiorii,
până se iviră zorii,
s-au rugat.

Iar apoi când pe cărare
se-ntorceau sub roșii nori,
le punea o întrebare
mintea lor neștiutoare
de păstori:

— Cum? părea un glas că-ngână.
Fiul Slavei, tocmai El,
să Se nască în țărână,
pe pătuț de fân, la stână,
ca un miel?...

Nici o șoaptă din tărie.
Cerul sfânt părea ascuns.
Și-au trecut ani mulți, se știe,
când un glas dădu-n pustie
un răspuns:

— Iată Mielul fără pată,
Cel din staulul de oi,
Care-și frânge fără plată,
viața Lui nevinovată,
pentru noi!
Iată Mielul fără vină!
Miel tăcut și răbdător.
Azi e Mielul ce suspină,
mâine-L vom vedea-n Lumină,
ca Păstor!

Un dar pentru Isus

Unul dintre păstori a spus într-o zi ca se va face colectă pentru o femeie căreia i se amputase ambele picioarele. Avea nevoie să-și cumpere un cărucior.

„Am luat și am pus bani puțini în colectă”, povestește păstorul. „Îmi dădeam seama rușinat că mare lucru nu am adunat. Am văzut apoi că a apărut o fată în Biserica noastră. Era și ea tot într-un picior căci celălalt îl avea amputat, și umbla în cârje. Și a venit acea tânără în cârje, fără un picior, a ajuns în față (că la noi colecta se adună în față, acolo vin oamenii și pun banii într-o farfurie). Mi-am dat seama că

avea niște haine ponosite dar ceea ce avea, avea doi cercei; erau cercei primiți de la mama sau de la bunica ei căci era un model vechi, erau doi cercei din aur. Și i-a scos de la urechi și i-a pus acolo în cutia aceea, după care și-a târât cârjele și a plecat afară. Eu atunci, în momentul acela, când mi-am dat seama ce haine are pe ea, mi-am dat seama că de fapt ea dăduse tot. Ea avea un picior tăiat. M-am dus și am luat cerceii din farfurie și am fugit după ea; ieșise pe ușă afară căci era sfârșitul programului și i-am spus:

– Uite, tu nu ai bani, nu trebuie să dai tu; lasă că mai facem colectă și o să adunăm bani pentru femeia respectivă. Nu trebuie ca să dai tu cerceii aceștia, ia-ți cerceii înapoi. Fata, s-a întors spre mine, și cu o voce foarte dură mi-a spus:

– Auziți domnule, eu nu vi i-am dăruit dumneavoastră cerceii aceștia, eu i-am dăruit lui Isus. Așa că dumneavoastră nu mi-i puteți da, că nu-s ai dumneavoastră!

Și încet, încet, târându-și cârjele a plecat (și nu am mai văzut-o de atunci)”.

Povestire de Vladimir Pustan

Inimă Frântă

(Ce-o mai vrea bunica voastră?!)

— Alo, mamă, spune iute...

Sunt în mall cu prichindeii

Și n-am timp de vorbe multe.

— Dragii mamei, cum vă este?

Dor îmi e de voi, și, iată

A venit din nou Crăciunul

Și stau singură la vatră.

V-am făcut un tort de casă,

Pus-am ouă de la țară,

Cu smântână bună, grasă,

L-am ornat... O să vă placă!

A ieșit o bunătate...

Dar stă neatins și parcă

Tot știindu-vă departe

Sufletu-n dureri se-neacă.

— Bine, mamă, doar ți-am spus,

De Crăciun, cu mic cu mare,

Colindăm cum ne-am propus

Mall-uri, parcuri, patinoare.

Anul Nou, ca în toți anii,

Îl petrecem doar la munte

Cui îi arde-acum de tort?

Suntem prinși în multe, multe...

De-om dori, facem comandă,

Dau un click și-l am pe masă,

Nu ne-om duce pân' la țară

Fiindcă ești capricioasă.

— Bine, dragii mei, iertare

Că v-am reținut, știu bine

C-am furat, de dorul vostru,

Clipe dragi... doar pentru mine.

Știți, așa mi-alin durerea,

Când v-aud mai prind putere

Că mă lasă-ncet vederea

Și-abia stau la priveghere.

Dar vă am în rugăciune

Să vă meargă, maică, bine.

De-oi pleca din astă lume

Să vă amintiți de mine.

Angelina Nădejde

Pace în valea umbrei morții

*„De ce a îngăduit
Dumnezeu asta?”*

Această întrebare mi-a fost pusă de o femeie supărată, care se afla pe un pat de spital. Fiind unul dintre slujitorii Bisericii, am fost chemat să mă întâlnesc cu această doamnă, deși nu am avut nicio idee cu privire la ce voia să vorbească.

„Am doar 50 de ani”, a continuat ea, „dar sunt închisă în acest corp care devine din ce în ce mai slăbit. În timp ce prietenii mei se distrează și se bucură de viață, eu sunt obligată să stau în pat”.

Există multe răspunsuri pe care aș fi putut să i le dau. I-aș fi putut spune că Dumnezeu lucrează în moduri greu de înțeles pentru noi. I-aș fi putut spune că dacă ar fi avut suficientă credință, s-ar fi putut face mai bine. Sau aș fi putut să-i spun că totul va fi bine.

Nici unul dintre acestea nu ar fi fost răspunsuri suficient de bune pentru ea. Cel mai bun răspuns a fost să-i ascult și să-i permit să-și descarce inima de durere.

După ce a terminat, după ce i-am ascultat amarul, i-am spus că îmi pare rău că a avut de suportat o povară atât de dificilă. Am asigurat-o de dragostea lui Dumnezeu, în ciuda problemelor de sănătate cu care se confruntă. Am continuat să vorbim, i-am reamintit că în Biblie sunt mulți oameni care au avut de suferit din diferite motive, au avut de suportat diferite dureri – unele fizice, unele emoționale – și ei și-au adus durerea, înfrustrările și întrebările lor la Dumnezeu. Am spus cum David a strigat de multe ori la Dumnezeu în Psalmi. După aproape o oră de părtășie, ne-am încheiat conversația

spunându-mi: „Mulțumesc, trebuia să împărtășesc asta cuiva. În ciuda durerii mele, încă mai cred”.

Ne-am rugat împreună și ne-am luat rămas-bun.

Două zile mai târziu, am primit un telefon, eram chemat de urgență în camera acelei femei. Era pe moarte și nu avea pe nimeni din familie sau vreun prieten lângă ea. Când am ajuns în acea cameră, ea era deja în comă. Asistenta se pregătea să-i administreze morfină pentru a-i ușura durerea.

Am apucat-o de mână pe femeie muribundă și i-am spus:

„Sunt păstorul Craig. Am fost aici acum câteva zile. Vreau să știi că nu ești singură. Sunt aici, asistenta este aici, iar Dumnezeu este aici cu noi”.

Am început să cânt câteva imnuri pe care le simțeam în inima mea. Când am ajuns la „Mărețul Har”,

asistenta mi-a spus: „Oh, asta e favoritul meu. Pot să cânt și eu?”

„Desigur,” am răspuns, și amândoi am cântat împreună imnul acela.

Apoi am început să citesc unul

dintre cele mai cunoscute dintre scrierile lui David – Psalmul 23. Când am ajuns la cuvintele: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine...”, această femeie – care nu se mișcase deloc până în acel moment – brusc mi-a strâns mâna. Am înțeles în acel moment ceea ce auzisem până atunci, că cei care sunt în comă pot auzi și chiar să înțeleagă ce se întâmplă în jurul lor.

Deși a pus la îndoială puterea lui Dumnezeu, în mijlocul necazului ea s-a ținut de credința ei. În cele din urmă, Cuvântul lui Dumnezeu și prezența Lui i-au adus mângâiere în timp ce ea a spus la revedere acestei lumi.

Biblia ne oferă aceste minunate cuvinte cu privire la perspectiva lui Dumnezeu asupra morții:

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmul 116:15).

Craig von Buseck

Crăciun Fericit

Această publicație este un supliment al Revistei Speranța – revistă editată de Bisericile Baptiste din Australia. Dorim să pătrundă în casele și în inimile românilor ca o candelă de lumină duhovnicească. Este complet în limba română, în spirit românesc, respectând cultura și tradiția românească. Ne puteți contacta la Email: desteaptaro@gmail.com, sperantaaus@gmail.com

În căutarea lui Dumnezeu

Se povestește că un băiețel și-a dorit foarte mult să îl întâlnească pe Dumnezeu și într-o zi s-a hotărât să pornească în căutarea Lui. Înainte de a porni, și-a umplut sacoșa cu dulciuri și multe sticlule cu apă, să-și mai potolească foamea și setea din când în când. Când a fost la câteva blocuri depărtare de casa lui, a zărit un parc mare și umbros și s-a gândit să-și tragă puțin sufletul, înainte de a porni iar la drum. S-a așezat pe o bancă lângă un bătrân care se uita plictisit la porumbeii care scormoneau și ei asfaltul, în speranța că vor găsi câte ceva de mâncare.

Băiețelul și-a pus sacoșa în brațe și a scos din ea porția de hrană

pregătită. Dar, când să mănânce, l-a atras privirea bătrânului, vizibil flămând și însetat. Făcându-i-se milă, băiatul i-a oferit câteva dulciuri, iar bătrânul i-a răsplătit fapta cu un zâmbet.

Băiețelului i s-a părut așa de radiant zâmbetul bătrânului, încât i-a oferit și o sticlută cu apă, în speranța că va primi încă un zâmbet cald și bun. Fără nici o ezitare și fără nici o rețineră, bătrânul i-a zâmbit încă odată copilului.

Toată după-amiaza au stat acolo pe bancă, mâncând și bând, fără să-și spună vreun cuvânt unu celuilalt. Pe când se înnopta, băiatul se simți prea obosit pentru a continua căutarea sa și se hotărî

să o ia înapoi către casă, cu gândul că își va continua călătoria în următoarea zi. Înainte de a pleca spre casă, se întoarse și îi dădu bătrânului o îmbrățișare. Surprins de fapta copilului, bătrânului i se umeziră ochii și ar fi vrut să îi răsplătească bunătatea, dar tot ce i-a putut oferi înapoi a fost un zâmbet plin de afecțiune.

Când băiatul ajunsese acasă, mama îl întâmpină îngrijorată. Surprinsă de expresia feței plină de fericire a copilului ei, îl întrebă : „*Unde ai fost și ce ai făcut astăzi de ești așa de fericit?*” .

El i-a răspuns : „*Am mâncat cu Dumnezeu!*”, și înainte ca mama să continue, a mai adăugat : „*Știi ceva? Are cel mai frumos zâmbet dintre toate pe care le-am văzut vreodată!*”.

Între timp, a ajuns și bătrânul acasă și fiul său, observând privirea pașnică a tatălui, s-a grăbit să îl întrebe : „*Tată, ce ai făcut azi de ești așa de fericit?*”. El i-a răspuns: „*Am mâncat în parc dulciuri cu Dumnezeu!*” și înainte ca fiul să apuce să mai spună ceva, el a adăugat : „*Știi ceva? Este mult mai tânăr decât am crezut!*”.

Sursa: Afirmativ.com

AȘA FACI ȘI TU, CITITORULE?

Preot Iosif Trifa, din „*600 Istorieare religioase*”

Apele mării sunt sărate, grozav de sărate și, cu toate acestea, peștii din ele nu sunt sărați. Trăiesc o viață întreagă într-o apă sărată și totuși nu au un gust sărat.

Așa e și creștinul cel adevărat. Trăiește în lume, dar nu se dă după „*duhul acestei lumi*”, ci, cum zice Mântuitorul: „*Voi în lume sunteți, dar nu sunteți din lume*” (Ioan 17: 11).

În duhul care stăpânește această lume, un creștin adevărat își păstrează firea lui cea deosebită, firea lui „*cea duhovnicească*”. O viață întreagă trăiește în lume, dar nu se dă după „*modele*” lumii, ci își trăiește viața lui cea duhovnicească.

Așa faci și tu, cititorule?

Veniți creștini la rugăciune

Veniți creștini la rugăciune
În casa Domnului Preasfânt,
Veniți creștini, plecați genunchii
Și fruntea voastră la pământ.

„Veniți cei osteniți la Mine,
Cei osteniți și apăsăți.
Odihnă, pacea Mea cea Sfântă
Și mângâiere-o să aflați”.

Răsună munți, răsună dealuri,
Pământu-ntreg de glasul Sfânt.
Se pleacă-n fața Lui natura
Văzduhul tot, cu nori și vânt.

Dar omul, singura făptură,
Împodobit cu chip ceresc,
Azi nu mai vrea să ia aminte
La glasul cel Dumnezeiesc.

Creștinii noștri din vechime
Pe sub pământ altar zideau
Și pe furiș, la miez de noapte,
Mergeau cu toți și se-nchinau.

Azi, stau locașurile sfinte
Pe înălțimi strălucitoare,
Dar câți creștini le calcă pragul
În zilele de sărbătoare?

Azi, masa Domnului e-ntinsă,
Dar cei poftiți nu vin la ea;
Ei n-aud glasul Lui ce strigă:
„Veniți, creștini, la masa Mea!”.

Veniți, veniți cu umilință
În fața Sfântului Altar,
Veniți să dezbrăcăm păcatul,
Și să primim al milei har!

Când ai fost ultima dată la Biserică?

Rodica Botan

A seară am fost cu Deb și Claudia la mall. Ne plimbam de la un shop la altul când cineva a scăpat o cutie care a făcut un zgomot destul de puternic. În fața noastră era un grup de adolescenți - după îmbrăcăminte probabil membrii ai vreunui gang. Când au auzit acest zgomot, unul dintre ei s-a aruncat urgent pe burtă...

Eu una n-am înțeles faza - dar Deb mi-a explicat că băiatul a confundat zgomotul cu o împușcătură de pistol și, din instinct, s-a aruncat la pământ ca să se protejeze. Am stat și m-am gândit că poate numai în timpul războaielor oamenii își formau asemenea instincte...

Săptămâna trecută un tip de vreo 20 și ceva de ani nu și-a mai plătit chiria și când poliția s-a dus să-i ducă ordinul de evacuare, l-a puscat pe polițist. Într-o zonă destul de bună a orașului unde locuiesc. Asta-i lumea în care trăim, lumea în care ne facem loc cu coatele, transpirând și consumându-ne ultima picătură de energie. Am un coleg care are 17 mașini și încă mai colectează. Și-a construit un garaj cu etaj - mai mare decât casa în care locuiește... Nu are nici copii cărora să le lase ce-a adunat. L-am întrebat vinerea trecută ce face pentru suflet. A râs, mi-a zis că are doar 62 de „anișori” și mai are vreme, că are de gând să mai trăiască vreo 20.

Dacă ai ști cât trăiești, să-ți faci astfel de socoteli... ar fi ceva. Dar nu știi... Ne purtăm cu tot atâta înțelepciune ca și tânărul din mall, care după ce a auzit zgomotul s-a aruncat pe jos ca să se adăpostească; dacă zgomotul ar fi fost făcut de un glonte ar fi fost prea târziu să-și salveze viața.

Mâine este duminică (aici în USA), iar în România se face dimineață deja. Îți pun o întrebare: „Când ai fost ultima dată la Biserică? Poate ar fi timpul să te duci din nou... cine știe... poate afla ceva referitor la viață... și cum să ți-o păstrezi pentru eternitate...”.

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie

*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.*

.....

*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Tânără mireasă, mamă cu amor!
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, glorie, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!*

Mihai Eminescu

Gh. Tattarescu(1820-1894): Desteptarea Romaniei